

altsaa forbudt som Erhverv, men jeg tænker mig det Tilfælde, at der i en By paa Landet en Langfredag eller Pinsedag afholdes et offentligt Møde under Gudstjenesten — for det er altsaa tilladt —, og den af Indenrigsministeren i Gaar fremsatte Motivering for, at erhvervsmæssig Fotografering var forbudt, var jo, at det skete af Hensyn til, at man ikke ønskede at saare Folks religiøse Følelser. Den Forklaring maa vel saa ogsaa gælde med Hensyn til offentlige Møder, der affholdes samtidig med, at der i samme By holdes Gudstjeneste. Men hvis en Fotograf nu paa en saadan Langfredag før eller efter Kl. 4, hvor det er tilladt at holde offentlige Møder, faar Lyst til at fotografere Taleren, hvisf. Eks. den højtærede Justitsminister optraadte paa et Møde paa Dannerhøj og gjorde det saa morsomt og med saa voldsomme Bevægelser, at Fotografen fik Lyst til at fotografere ham og gjorde det ikke for at handle med Billedet, men kun fordi det morede ham, og hvis Folk saa saa dette Billede og fik Lyst til at købe det, og Fotografen saa solgte det, fordi han mente at have Løv til det, da han ikke havde fotograferet i erhvervsmæssig Hensigt, saa spørger jeg Justitsministeren, om denne Fotograf saa skal straffes, naar han sælger Billedet, fordi han ikke kunde modstaa Anmodninger fra det Publikum, der elsker Justitsministeren.

Der er mange andre Ting at tale om vedrørende disse to Lovforslag, men da den højtærede Formand ikke synes, at jeg har Lov til at anstille Sammenligning mellem Lovforslagene, og da jeg ikke vil i Konflikt med ham, naar det kan undgaas, og da vi for øvrigt alligevel skal vedtage Lovforslaget, som det foreligger, efter alt, hvad jeg kan forstaa, og da Lovforslaget om Butikslukning i Realiteten snart er færdigt — det mangler tredie Behandling, men det bliver vi vel ogsaa færdige med —, er jeg i en vanskelig Stilling, naar jeg vil forsøge at bringe Mening i det Kaos, som disse Love absolut er, og bringe Forstaaelse mellem den højtærede Minister og hans Kollega den højtærede Indenrigsminister. Disse to højtærede Personligheder er i Haarene paa hinanden. Hvem af dem der er den bedste Jurist, eller hvem der bedst kan føre deres forkludrede Lovforslag frem her i Tinget, det kunde det være meget artigt at faa at vide, men det lader sig ikke gøre.

Formanden: „Forkludret“ er ikke noget passende Udtryk.

H. P. Hansen (Randers Amt): Jeg maa altsaa nøjes med at spørge om, hvad der forstaaes ved „erhvervsmæssig“. Der er i øvrigt mange andre Ting. Det skulde være mig let at tilfredsstille den højtærede Indenrigsminister, der i Gaar udtalte, at med saa faa Eksempler, som jeg troede at kunne karakterisere det, jeg kaldte „Lovjaskeri“ med, lod det sig ikke gøre. Det vilde være meget let i Dag her at paavise en saadan Bunke af ulogiske Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, at det kunde udfylde en Tale paa mere end en Time. Men af de Grunde, jeg før nævnte, skal jeg lade være. Jeg skal blot atter slaa fast, at det er ganske urimeligt, at saadanne Lovforslag, der bliver smidt paa Tingets Bord i sidste Øjeblik, og som fra alle Sider erkendes at være umulige, eller i alt Fald meget uheldige — det erkendtes i Gaar om Lukkeloven —, alligevel skal vedtages. Jeg slaar fast som min Opfattelse, at Folketinget ikke kan være det bekendt, og maa jeg saa dernæst bede den højtærede Justitsminister om at faa at vide, hvad der forstaaes ved „erhvervsmæssig“. Det vil Politimestrene komme til at beskæftige sig meget med, naar de skal dømme efter denne Lov.

Formanden: I Anledning af det ærede Medlems Beklagelse af, at Indenrigsministeren ikke er til Stede her i Salen, henviser jeg det ærede Medlem til den Dagsorden, der ligger paa Folketingets Bord, og hvoraf det fremgaar, at Indenrigsministeren er optaget i Landstinget.

Justitsministeren (*Rytter*): Da det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen begyndte sin Tale, ventede jeg, at der vilde komme en sønderlemmende Kritik af Lovforslaget, men til min store Overraskelse erfarede jeg noget ganske andet. Det ærede Medlem indlod sig paa noget helt andet, nemlig Lovforslaget om Butikslukning, og da det ærede Medlem i alt Fald giver sig ud for at være en Ordenens Mand, vil han ikke have noget imod, at jeg nægter at besvare dette Spørgsmaal; idet det vilde stride imod alt, hvad der hedder Orden, at man under Behandlingen af et Lovforslag svarer paa Spørgsmaal, der vedrører et andet. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem saa til Slutning vil kunne finde Rede i sine egne Taler, naar han ikke ved, under hvilket Lovforslag han skal søge dem.